

Fener Balığı

Nuray Atacık

5 Haziran 2014, Perşembe

Barlas hastanenin ana kapısına yanaştı, aracın kapısını açan valeyeye, “Aman diyorum, bak kızımız çok taze, ona göre!” derken adamın gömlek cebine bir yüzlük sokuşturdu. İçeri girmeden önce temiz havayı son kez içine çekti; bahçede dolaşan hasta yakınlarının yüzlerindeki endişeli ve gergin ifadeye göz attı. Kendisi de gergindi, burada olmaktan nefret ediyordu, görevini hızla tamamlamalıydı. On beş dakika sonra kurtulacağı umuduyla avunup içeri doğru yürüdü.

Gaye, kesinlikle ziyarete gelmemesini tembihlemişti. Kim bilir kaçınıcı estetik ameliyatını yaptıran karısı, perişan hâliyle görünmek istemiyordu. Hızla iyileşip fazla yağlar basenlerinde aslında hiç toplanmamış, doğuştan yarım karpuz biçiminde kalkık Brezilya poposuna sahipmiş gibi eve gelmeyi düşünüyordu.

Bunlar, ameliyat öncesi düşünceleriydi ve Barlas, onun ameliyat sonrası değişen ruh hâline alıştı. Ona bakması için tuttıkları özel hemşire telefonda, hırçınlık yaptığını, ilaçları almadığını, yatıştıramadıklarını söylemişti. Şimdi ağrılar içinde odasında yatarken, tam da kocasının arzu ettiği kadına dönüşmek için gösterdiği çabadan dolayı takdir edilmeliydi. Barlas, Gaye'nin rahatlayıp huzura kavuşmak için kendisini görmeyi beklediğini biliyordu.

Kapıyı aralayıp odaya girdiğinde, Gaye koltukta oturan hemşireye sırtı dönük, yan yatıyordu. Saçları kafasına yapışmış, gözleri yarı aralık, dudakları morarmış, yüzü sapsarıydı. Barlas, kapının hemen karşısındaki sehpanın

üzerinde, sekreterinin seçtiği kocaman saksı içinde üç kök beyaz orkideyi görünce, bu kızın aptallığına bir kez daha hayret etti. O kadar renkli seçenek varken, her yerin zaten beyaz olduğu hastanede fark edilmesi en zor olanı seçmesi, ya onun Gaye'ye karşı duyduğu gizli kıskançlıktan ya da daha basiti düşüncesizliğindendi. Şimdilik bu konuyu kenara bırakıp karısına yaklaştı, hemşireye başıyla dışarı çıkmasını işaret etti. Gaye elini ona doğru uzattı, kolundaki serum hortumu yatağın kenarından boşluğa doğru sallandı.

“Aşkım, nasılsın? Hareket etme, güzelim” dedi Barlas.

“Ne güzeli ya! Canımı çıkardı bu doktor. Kesinlikle bu kadar zor olmasını beklemiyordum. Allah kahretsin, onu da bu hastaneyi de!”

“Deme öyle, bak fıstık gibi olacaksın. Bu yaz plajda bikiniyle dolaşırken arkana koruma takacağım. Ona göre!”

Gaye gülümsemeye çalıştı, ama hafif şişmiş yüzüne yalnızca garip bir kasılma yansıdı.

“Keşke gelmeseydin, beni böyle görmeni istemiyorum. Söylemiştim sana.”

“Mümkün mü? Seni görmeden içim rahat etmez biliyorsun. Doktorunla konuştum. Çok başarılı geçmiş ameliyat. ‘Harika olacak’ diyor.”

“Çok ağrım var. Kalçamdan ameliyat oldum ama sırtım korkunç ağrıyor. Bu hemşire de gıcığın teki. Dikilip duruyor tepemde!”

“Yavrum, şimdi konuşurum onunla. İç bir ağrıkesici ya da seruma katsınlar bir şeyler. Sakinleşirsin, sabaha çok daha iyi hissedersin. Biliyorsun ilk geceyi atlattın mı, sonrası kolay.”

Barlas, ağrıları hemen geçmese de en azından sakinleşmesini istiyordu ve iki gece daha hastanede kalacağı için minnettardı karısına, çünkü başka planları vardı. Uzanıp kadının saçlarını okşamaya başladı. Birkaç dakika içinde karısının yüzü gevşedi, solukları sakinleşmeye başladı.

Tam uykuya geçmek üzereyken Gaye'nin yanağına bir öpücük kondurup odadan çıktı. Artık kendini tamamen özgür hissediyordu.

Hastane kapısının hemen karşısında en iyi park yerinde duran otomobilinin anahtarını görevliden aldı. Binince koltuğunu biraz geriye itti, sırtını birkaç derece yatırdı, oturuşunu rahatlattı, kontağı çevirip motoru çalıştırdı, ön panelden yansıyan yumuşak sarı ve kırmızı ışıklarla birlikte, içeriyi radyodan seksenli yılların romantik bir şarkısı doldurdu. Çok sevdiği yeni otomobil kokusunu, bir kez daha içine çekti, aynaları kontrol edip gaz pedalına dokundu. Tam donanımlı Porsche 911 Carrera 4S, ateş kırmızısı rengine yakışır biçimde park yerinden fırlayıp anacaddeye atıldı.

Etiler'den Ulus'a dönüp Zincirlikuyu'ya giden arka yola girdi, hafta içi akşamının geç saatlerinde neredeyse tamamen boş ve iyi aydınlatılmış iki şeritli yol, gözüne lunaparktaki yükseklere çıkıp daireler çizen hız treni güzergâhı gibi göründü. Gazı köklemesiyle koltuğunda geriye yapışması bir oldu. Yıllardır almayı hayal ettiği otomobil, mükemmel yol tutuşu ve ataklığıyla onu büyüledi. Karnındaki kaslar kasıldı, boğazına yükselen heyecan dalgasıyla küçük bir sevinç çılgılığı attı. Yolun sonu o kadar çabuk gelmişti ki... Bunu tekrar yapmak için ilk kavşaktan döndü, birkaç kez aynı yolda turladı, arada bir sert fren yapıp otomobilinin tüm yeteneklerinin tadını çıkardı.

Ulus girişine son dönüşünde sağa çekip telefonu çıkarttı. Bu gece son zamanların en büyük âlemini yapmaya, harika oyuncağına kavuşmasını kutlamaya kararlıydı. İlk aramayı yaptı.

“Elif, hazır mısın?”

“Hazırım, bir saattir aramanı bekliyorum, nerede kaldın be?”

“Kes, vıdı vıdı etme. Seni almaya gelmeyeceğim. Fırla

şimdi, yarım saat sonra benim mekânda ol. Sakın geç kalma, koca götlü, özledim lan seni...”

“Off, ne adisin ya, tamam geliyorum. Evde misin sen, bak sokakta bekletme beni senin mahallede ha, sinir oluyorum.”

“Bekletmem, bir adım mesafedeyim. Hadi fırla, sana bir sürprizim var...”

Kadının cevabını dinlemeden telefonu kapattı. Bir başka numaraya mesaj gönderdi. Biraz daha otomobille dolaşmak istiyordu, ama şimdi halletmesi gereken bir başka iş daha vardı. En büyük boy akıllı telefonunu bırakıp cebinden tuşlu bir telefon çıkardı, bu küçük modelleri kullanmakta zorlandığı için, biraz kurcaladı, sonunda istediği numarayı buldu ve aradı.

“Raspo, ayarladın mı lan benim malları?”

“Ayıpsın patron, ful paket hazır. Sen ne istedin de ben yapmadım! Teslimat her zamanki yerde mi olsun?”

“Ben geliyorum almaya, senin sokağın başına çık. On dakikaya ordayım koçum.”

Müziği sonuna kadar açtı. Hisarüstü’ne gitmek için uzun yolu seçti. Ulus’taki Portakal yokuşundan inerken otomobil hızla akan bir lav gibiydi. Sahil yolunda polis çevirmesi olmaması için dua ederek ilk birkaç dakika yavaşladı; etraf boştu, yeniden gaza yüklendi, gezinti yapanların arasından makas atarak geçti. Bebek’te özellikle hızını azalttı, sokakta yürüyenlerin kırmızı Porsche’sine yönelen hayran bakışları keyifle izledi, Hisar’da ara sokaklardan yokuşu çıkıp Rasputin Sercan’la buluşma noktasına geldiğinde, onu aramasından bu yana on beş dakika geçmişti.

Daha önce birkaç kez buluştukları köşede Sercan’ı görmedi, duraksadı, sokağın içine doğru biraz daha dikkatli bakınca bir apartman girişinin yanında hareketlilik fark etti. Kafasındaki beyzbol şapkasından, adamın Sercan olduğunu ama yanına gelmek üzere hareket etmediğini

anladı. Otomobili biraz geri alıp dar sokağa girdi, Sercan'ın tam önünde durup pencereyi yarısına kadar açtı.

“Raspo, nereye daldın, zıplasına lan, ver malları!”

“Aa, abi tanıyamadım otomobili, süper makine yapmışsın kendine, bu ne ya!”

“Ne sandın oğlum, hadi uzatma, dikkat çekiyoruz.”

“Tamamdır abim.” Avcunun içindeki küçük naylon poşeti uzatırken camdan eğilerek otomobilin içine baktı.

“Abi, beni de Bebek'e at bu canavarla ya.”

“Yok ulan, özel şoförün müyüm it herif! Acelem var. Hepsi içinde değil mi?”

“Abi, ayıpsın ya.”

“Al paranı, yürü!”

“Abi, hadi be, yolunun üstü. Ben de bir kere içinden göreyim bu yavruyu ya.”

“Atla lan, atla. Hayvan. Yokuşun başında silkelerim. Kapıyı çarpma.”

Sercan koşarak sağ tarafa geçti, ön koltuğa kuruldu. Barlas sokakta ilerlemek yerine, geri geri anacaddeye çıktı, kornalara aldırmadan önündeki bütün otomobilleri solladı, iki dakikada Bebek yokuşunun başına geldi. Bu arada Sercan ön paneldeki renkli ışıkların büyümesine kapılmış, oturduğu koltuğun ayarlarını kurcalıyor, yüksek sesle gülüyordu. Barlas, otobüs durağında sert bir frenle durdu, inmeme için oyalanan Sercan'a döndü.

“Gördün mü oğlum, dünyanın en güzel bebeği neler yapabiliyor. Hadi, şimdi kaybol. Bu akşam büyük olayım var, oyalama beni.”

“Büyüksün abi, yakıştır.”

Sercan inince, Etiler'in arka tarafındaki dairesine gitmek üzere ara sokağa dönen Barlas, iyi bir park yeri bulmak için birkaç tur attı. Kaçamak yuvasının konumundan çok memnundu; hem işine hem de karısıyla yaşadıkları eve yakındı, istediği zaman bir saatliğine bile olsa buraya

sığınabiliyor, trafikte sürünmüyordu. Evin tek sakıncası, meraklı komşular ve apartmana ait bir park yeri olmayışındı. İlk fırsatta kimsenin kimseyi tanımadığı o büyük sitelerden birine taşınmalıydı garsoniyerini.

Apartmana girerken etrafa bakındı, Elif görünürde yoktu. Ofisten çıkmadan satın aldıracağı içki ve meyve torbalarını bagajdan çıkardı, küçük ve gürültülü asansörle en üst katta çıktı. Daire kapısını açınca çamaşır suyu kokusu genzini yaktı. Bir an, çocukluğuna döndü. Sanki usul adımlarla annesi yanına yaklaşarak ayakkabılarını kapının dışında çıkartıp terliklerini giymesini isteyecekti. Acıma, tiksinti ve utanma arası bir duygu yaladı geçti içini. Temizlikçi kadına güzel kokulu malzemelerle çalışmayı öğretmemişti. Bu işler için bir yerde öter diye salak sekreterini kullanamıyor, kendi de bir türlü istediği düzeni kuramıyordu. Salondaki tüm ışıkları yaktı, pencereleri açtı, müzik sitemini çalıştırdı. Nilüfer'in boğuk sesi salonda yankılandı. Kendine bol buzlu bir viski hazırlayıp koltuğa oturdu, Sercan'dan aldığı paketi açtı.

Küçük renkli hapları saydıktan sonra sehpanın ortasındaki cam kâseye koydu. Avcunda tuttuğu minik torbayı açıp içindeki beyaz tozun bir kısmını kenarda duran dikdörtgen cam plakaya döktü, serçe parmağıyla tozu ince bir çizgi hâline getirdi, parmağını damağına sürdü, vücudundaki tüm kasların ısındığını hissetti. Cam kâsedden alıp kıvrıdığı bir kâğıtla kokainden burnuna çektiği ilk nefeste beyni alev alacak gibi oldu. Arkasına yaslanıp gözlerini kapadı, kasıklarındaki gerilmenin tadını çıkardı, kendini gecenin getireceği zevkleri hayal etmeye bıraktı.

“Türk kahvesi içmek istediğine emin misin? Gerçi burada yağsız süt bulunduğunu ve *cafe latte* hazırlayabileceklerini sanmıyorum ama neskafe vardır. İçer misin?”

“Yok canım, hiç sevmem. Türk kahvesine itirazım yok”

dedi Nazlı. Garsona dönerek devam etti. “Sade olsun ama bir de çay getirin lütfen, tatlandırıcı katacağım.”

Garson, Murat’ın da siparişini alıp masadan uzaklaştı.

“Bozcaada maceranı anlatıyordun yarım kaldı. Merak ettim, nasıl bitti o dalış hikâyesi?” diye sordu Murat.

“Yaa, evet, deniz dibinde, içinde azıcık hava kalmış tüple, kolumu mağara girişindeki taşlara sıkıştırmış kıvrılırken...”

Murat, Nazlı’nın tatil hikâyesini dinlerken, onun kendisine karşı hissettiği ilgiyi gizleme çabasını zevkle izliyordu. Güçlü ve umursamaz görünmeye çalışan ama naif bir genç kadın vardı karşısında; neşesiyle kırılğanlığını örtmeye çalışıyor, gözleri beğenilmeyi bekleyen tedirginliğini gizleyemiyordu.

“... ‘beni kurtarmaya artık yalnızca Süpermen’in gücü yeter’ diye düşünmeye başlamıştım. İyice paniklemişim, anlayacağın. Çırpınırken kalan son havayı da hızla tüketiyordum. Amma da acayip duyguymuş ölüm korkusu...”

Kahveler, küçük kadehte acıbadem likörüyle birlikte geldi. Garson masaya servis yaparken, “İkramımız, amirrim” dedi.

Nazlı yeşil deriden, kocaman bir torba gibi dikilmiş çantasını sol eliyle karıştırıp tatlandırıcıyı ararken, hikâyesine heyecanla devam ediyordu.

“İnan bana o durumda imkân olsa kolumu kesiverirdim. Oysa şimdi biri gelip ‘sağ kolunu verirsen doksan yaşına kadar yaşayacağını garanti edeceğim’ dese, hayatta kabul etmem. Ama o anda, birkaç fazla nefes için kol, bacak ne gerekirse feda etmeye hazırdım. İnsanın yaşama arzusu çok güçlüymüş...”

“Elbette, ölüme yaklaşma hissi korkunç bir şey. Ee, peki, nasıl kurtuldun? Birisi mi kurtardı seni?”

“Beyaz atlı prens! Gerçekten. İnanmıyorsun ama aynen öyle oldu. Bir anda yanımda bir adam belirdi. Tüpü falan

yok ha! Yalnızca gözlük ve şnorkel. Yakındaki tekneden atlamış, yüzerken beni fark etmiş. Zaten ben de sadece üç-dört metre derindeydim. Adam sporcuymuş, dalmasıyla kolumu tutup hızla çekmesi bir oldu. Kendimizi suyun üstünde bulduk.”

“Şansın varmış. Büyük risk atlatmışsın. Tek başına dalmak çok tehlikeli. Grubundan uzaklaşmayacaktın.”

Kahvelerini içerken Nazlı devam etti.

“Aynen. Adam ilk iş, belimdeki ağırlığı çıkartıp suya bıraktı, beni tekneye sürükledi, yüzecek hâlim kalmamıştı. İçindekiler de tekneye çekip sakinleştirdiler. İşte böyle kurtuldum. Sonra birden beni kurtaran adamın mayosu dikkatimi çekti. Bembeyaz bir tanga! Düşünebiliyor musun, benim beyaz atlı prensim, beyaz tangalı İngiliz bir gey çıktı!”

Kendi esprisine kahkahalarla gülüyordu Nazlı, ama gözlerinin etrafında beliren ince çizgiler gizlice hayal kırıklığı içeren bu neşeyi gölgeliyordu. Belli ki kız çocuklarına anlatılan masallara fazlasıyla inanmıştı. Zaman geçip tökezlenmeler arttıkça mutluluğa giden gizli kapıyı bulacağına dair umudunu korumakta zorlanıyordu. Oysa bu umut en büyük hazinesiydi. Bir daha kimsenin onu eski kocası kadar kırmasına izin vermemekte kararlıydı; diğer yandan korunmaya çalışırken aşka dair güvenini kaybetmek, hayattan ve insanlardan soğumaktan da korkuyordu.

Onun kahkahalarına tatlı bir tebessümle katılan Murat’a daha dikkatli baktı. Bu adamın da onu incitmesinden, yolda bırakmasından, belki de sahtekâr bir ilgiyle bir süreliğine kandırmasından, hayalî bir sonsuz mutluluk vaadi satmasından ürküyordu.

Murat’ın mesleği Nazlı’yı huzursuz ediyordu. Bugüne kadar hiç polis tanımamıştı. Onu karşı apartmanın penceresinden ilk gördüğü zamanlarda, ne iş yaptığını bilse, büyük ihtimalle tanışmak istemez, hatta gizlice gözlemek

yerine, perdelerini daima kapalı tutardı. Polisleri sevmezdi de, neden sevmediğini derinlemesine düşünmemiştir. Hepsinin içinde bir canı saklayan, kıt akıllı, dar görüşlü karanlık tipler olduğu konusunda önyargısı vardı. Oysa karşısındaki adam bambaşkaydı. Ne faşist ruhlu, pislik bir adama benziyordu ne de karanlık bir karakter denebilirdi ona. Biraz garip bir ciddiyeti vardı ama eski moda babacan adamlar gibi değil, daha başka... âdeta karizmatik.

Kahveleri bitti, masada bir an sessizlik oldu, artık gitme zamanının geldiğinin farkındaydılar. Yemek süresince Murat çoğunlukla dinleyici konumunda kalmış, Nazlı'nın enerjik hâli ve hikâyeleri sohbeti canlı tutmuştu. Başbaşa ilk akşamlarında birkaç saate sığın yakınlıktan hoşnut, gülümseyerek baktılar birbirlerine.